

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/67/2019
Identifikačné číslo spisu:	8115011548
Dátum vydania rozhodnutia:	10.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8115011548.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej, sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom 10. júna 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného X. X. pre pokračujúci zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. mája 2017, sp. zn. 4To/10/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného X. X. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo 14. novembra 2016, sp. zn. 5T/142/2015, bol obvinený X. X. uznaný vinným z pokračujúceho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe že:

1/ dňa 18. septembra 2015 v čase okolo 23.30 hod. v F. na ulici O., po tom čo poškodený C. O. vyšiel cez hlavný vchod z Hypermarketu Tesco, v ktorom kúpil dva kusy jeden a pollitrových fliaš bieleho vína a držiac v rukách išiel smerom k hlavnej ceste na ulicu O., pristúpil k nemu spredu pri lekární nachádzajúcej sa na rohu hypermarketu a bez slov mu z rúk vytrhol uvedené fľaše vína a začal ho udierať päťami oboch rúk do oblasti tváre, počas čoho si poškodený ľavou rukou držal zazipsované ľavé horné vrecko svojej bundy, ktorú mal oblečenú na sebe, pretože v ňom mal svoju peňaženku, následne mu povedal: „vytiahni všetko čo máš!“ a napriek tomu, že mu C. O. odpovedal, že pri sebe nič nemá, nasilu mu stiahol zips na vrecku, v ktorom mal peňaženku a vytrhol mu ju z vrecka, na čo mu vzápätí rozzipsoval aj dolné pravé vrecko bundy, z ktorého vybral krabičku cigariet a zapalovač bielej farby, pričom mince spolu s cigaretami a zapalovačom zobral k sebe a opätovne začal poškodeného udierať päťami svojich rúk do oblasti tváre, čím takto C. O. spôsobil majetkovú škodu vo výške cca 10,- € a taktiež mu spôsobil zranenie vyžadujúce si lekárske ošetrovanie, a to hematóm pod ľavým okom a opuch v oblasti ľavého líca s doposiaľ nezistenou dĺžkou liečenia,

2/ dňa 18. augusta 2015 v čase od 15.00 hod. do 16.00 hod. v meste F., na ulici O. pri budove

rušňového depa F. s popisným číslom XXXX, pristúpil k poškodenému P. O. so slovami „daj víno, bo ce kopnem do hlavy“, následne svoju hrozbu zopakoval slovami „daj sem tašku, bo ce zbijem a rozkopem“, kde vzhľadom k tomu, že už v minulosti poškodenému ublížil na zdraví, tak mu poškodený tašku, v ktorej mal múku, cestoviny, mäso, chlieb a štyri fľaše stolového vína - Milenka, všetko v úhrnnej cene cca 10,- €, pričom k zraneniu poškodeného nedošlo.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému uložený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody na 56 (päťdesiatšesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obvineného pre výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti vyššie citovanému rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie prokurátor okresnej prokuratúry ako aj obvinený, o ktorých rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom z 11. mája 2017, sp. zn. 4To/10/2017, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 (piatich) rokov a 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd zaradil obvineného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 319 Tr. por. súd odvolanie obvineného zamietol.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený v zákonnej lehote dovolanie prostredníctvom svojej obhajkyne, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. V písomných dôvodoch dovolania obvinený namietal právny záver druhostupňového súdu, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, keď uznal obvineného vinným zo spáchania skutku, ktorý mu bol kladený za vinu v obžalobe. Dôvodil, že na základe vykonaného dokazovania nebolo možné akokoľvek a nad všetky pochybnosti vysloviť, že sa skutky stali tak, ako ich opisovali svedkovia, pričom ich mal spáchať obvinený. K výroku o vine obvinený poukázal na rozhodnutia R 14/1964, R 6/1970, R 38/1970, R 53/2009. Zároveň obvinený poukázal na prvotnú výpoveď, v ktorej uviedol dvoch páchatel'ov a detailne popísal skutok s tým, že obvinený poškodeného neudrel, ani mu nič nevzal. Tvrdenie obvineného podporujú aj lekárske správy. K svedkovi U. M. obvinený uviedol, že v prípravnom konaní popísal zranenie, ktoré mal poškodený a potvrdil aj výpoveď obvineného v tom smere, že tieto zranenia utrpel poškodený C. O. pri konflikte s obvineným, ktorý sa odohral v daný deň pri malom Tesco, nie pri Hypermarkete. Poškodený C. O. tento incident celý čas popieral s argumentáciou, že v daný deň nebol v F. a do F. prišiel až okolo 18 hod., čo jednoznačne podľa obvineného dokazuje, že od začiatku nehovoril pravdu. Namietal, že kamerový záznam, ktorý potvrdzuje prítomnosť tzv. C. a U. M. nebol doposiaľ vykonaný ako dôkaz

V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Tz 37/1992, ako aj R 56/1994, v zmysle ktorých, ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. Ďalej namietal rozpory vo výpovediach svedkov - poškodených. Podľa názoru obvineného, takéto výpovede sú nepostačujúce pre zákonné odsúdenie obvineného. Porušenie práva na obhajobu závažným spôsobom, ktorý naplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., považuje obvinený v tom, že obvineným navrhované dôkazy nielenže neboli vykonané, ale aj v tom, že prvostupňový a odvolací súd nezdôvodnili, prečo návrhy na vykonanie dôkazov alebo doplnenia dokazovania zo strany obvineného nevykonali. Obvinený zastáva názor, že výsluch svedka a prehratie kamerového záznamu mali zásadný význam pre súdne konanie a smerovali by k oslobodeniu obvineného spod obžaloby. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal rozporom v

dôkaznej situácii, ktorá v trestnej veci obvineného vyšla v priebehu konania najavo. Obvinený má za to, že mu bolo odňaté právo realizovať svoju obhajobu aktívne, nakoľko jeho návrhy na vykonanie dokazovania nebral odvolací súd do úvahy.

V dovolaní namietal obvinený tiež skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu absentuje vysporiadanie sa s dôkazmi, ktoré by potvrdzovali jeho nevinu, a to lekárskou správou (nálezom z 19. septembra 2015, z ktorého vyplýva, že poškodeného mali napadnúť dvaja útočníci, ktorí ho udierali päťou do oblasti tváre a kopali ho do ľavého predkolenia) a záznamom polície, z ktorého je zrejmé, že poškodeného obvinený vôbec nenapadol a nezobral mu žiadne veci. Ďalej dôvodil, že poškodený menil svoju výpoveď. Z uvedeného je podľa obvineného zrejmé, že skutkové zistenia uvedené v obžalobe sú v úplnom rozpore s tým, čo odvolací súd uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na uznanie viny obvineného nepostačujú svedecké výpovede poškodených P. O. a C. O., ktoré podľa názoru obvineného nie sú podporené žiadnymi inými relevantnými dôkaznými prostriedkami. Má za to, že vo vzťahu ku skutku 2/ pri absencii iných dôkazov preukazujúcich vinu obvineného bolo povinnosťou vo veci konajúcich súdov vypočúť aj svedka poškodeného C. O. ohľadom skutočností, s ktorými sa mu mal poškodený P. O. zdôveriť. Zároveň ale spochybnil dôveryhodnosť svedka C. O., na ktorého podáva trestné oznámenie z dôvodu krivej výpovede.

Obvinený vytýkal odvolaciemu súdu aj neprimeranú prísnosť uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, pričom má za to, že by bolo správne, zákonné a spravodlivé ukladať trest za použitia § 39 Tr. zák. V dôsledku uvedeného ako aj z dôvodu, že odvolací súd porušil zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“, je obvinený toho názoru, že došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Poukázal aj na nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a súdu odvolacieho.

S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona a podľa § 386 ods. 2 Tr. por., zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4To/10/2017, z 11. mája 2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 5T/142/2015, z 14. novembra 2016 čo do výrokov o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov podaním z 1. októbra 2019, v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za správne, zákonné a náležité odôvodnené. Má za to, že s obhajobnou argumentáciou obvineného sa dostatočne vysporiadal prvostupňový ako aj odvolací súd. Podľa názoru prokurátora, nebola zistená existencia dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., a preto navrhol, aby najvyšší súd dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. [§ 382 písm. c) Tr. por.].

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom

právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Právo na obhajobu sa vzťahuje na celé trestné konanie a orgánom činným v trestnom konaní ako aj súdu je uložené umožniť osobe, proti ktorej sa konanie vedie, uplatnenie jej práv. Zmyslom tejto základnej zásady je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv obvineného, prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu veci a tiež k vydaniu zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v tom prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený namietal, že súd nevykonával ním navrhované dôkazy ako aj skutočnosť, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje vysporiadanie sa s dôkazmi, ktoré potvrdzovali nevinu obvineného. Obvinený namietal aj výpoveď svedkov poškodených C. O. a P. O., ktoré považoval za absolútne neurčité, rozporné a nepostačujúce na uznanie viny obvineného.

Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhom na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Uvedené pritom rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie ani jeden z konajúcich súdov nepovažoval za potrebné z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu (v tomto smere vid' i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod R 21/2010). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod. V tomto smere najvyšší súd považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zväziť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vzťahu k uplatneným dovolacím námietkam obvineného ďalej zdôrazňuje, že ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 2 Tr. por.), a preto nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov.

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený X. X. mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený mal právo požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní podaného dovolania na podklade predloženého spisu konštatuje, že k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo, a preto námietku obvineného, že rozhodnutie odvolacieho ako aj prvostupňového súdu je nezákonné a nepodložené relevantnými dôkazmi, považuje za bezpredmetnú.

V súvislosti s namietaným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého ... „Tento dovolací dôvod nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť“.

S poukazom na uvedený dovolací dôvod najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Súdom zistený skutkový stav veci, ktorým je dovolací súd viazaný, je pri rozhodovaní o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy bola správne právne posúdená, t. j. či sú správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní teda možno uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. V intenciách § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

V dovolaní z dôvodu vzťahujúceho sa k § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. sa obvinený domáhal zmeny v hodnotení dôkaznej situácie konajúcim súdom. Na tomto mieste najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Námietky obvineného, týkajúce sa jeho subjektívneho pohľadu na spochybnenie hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi, teda nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, táto naplna po subjektívnej aj objektívnej stránke skutkovú podstatu pokračujúceho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie konania obvineného. Obvinený tým, že proti inému (dvom poškodeným postupne) použil v jednom prípade násilie a v druhom prípade hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, dopustil sa pokračujúceho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák.

Najvyšší súd sa nestotožňuje ani s námietkou obvineného, ktorý spochybnil riadne odôvodnenie rozhodnutí napadnutých súdov a v tejto súvislosti uvádza, že súdy sa dostatočným spôsobom vysporiadali s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie a riadne a presvedčivo odôvodnili, ktorým návrhom na vykonanie dôkazov v predmetnej trestnej veci nevyhoveli.

Tak isto nenaplnia žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pokiaľ obvinený namietal uloženie neprimerane prísneho trestu. Aj v tomto prípade obvinený spochybňuje skutkové zistenia súdov, keď v dovolaní uvádza, že súd mu uložil neprimerane vysoký trest. Najvyšší súd poznamenáva, že správne postupoval krajský súd, keď pri hodnotení zákonnosti a primeranosti uloženého trestu prihliadal na zásady ukladania trestov uvedené v § 34 ods. 4 Tr. zák. ako aj účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Tr. zák., ktorým je zabezpečenie ochrany pred spoločnosťou pred páchatelmi tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorenie podmienok na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasné odradenie iných od páchania trestných činov s tým, že zároveň trest vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Najvyšší súd sa taktiež stotožňuje s postupom krajského súdu, ktorý vo vzťahu k uloženému trestu obvinenému aplikoval § 38 ods. 5 Tr. zák., keďže z obsahu spisu vyplýva, že obvinený sa v prejednávannej trestnej veci opätovne dopustil zločinu a trest ukladal obvinenému v zákonom stanovenej trestnej sadzbe za tento trestný čin v rozmedzí od 3 rokov do 8 rokov upravenej postupom podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., t. j. 5 rokov a 6 mesiacov do 8 rokov. Na tomto mieste je potrebné podotknúť, že trest odňatia slobody bol obvinenému uložený na spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Najvyšší súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že obvinenému bol právoplatne uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávanú trestnú činnosť pripúšťa a tento zároveň nevybočuje z rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom tiež nebolo zistené ani porušenie žiadneho hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy viažuceho sa k rozhodovaniu o treste, ktoré by bolo podraditeľné pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúceho dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

K dovolacej námietke obvineného, že účel trestu bolo možné dosiahnuť u neho v nižšej výmere za súčasnej aplikácie § 39 Tr. zák., je potrebné uviesť, že pri dovolacom prieskume je možné vo vzťahu k výroku o treste (z hľadiska jeho druhu a výšky) použiť len dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku ako podľa špeciálneho ustanovenia. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 pod č. 5 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. v prípade nepoužitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody (resp. podľa § 39 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006), v zmysle ktorého „Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. (resp. § 40 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Dovolací súd nezistil žiaden dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť obvinenému a zrušiť napadnuté rozhodnutie, a preto dovolanie obvineného ako nedôvodné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.